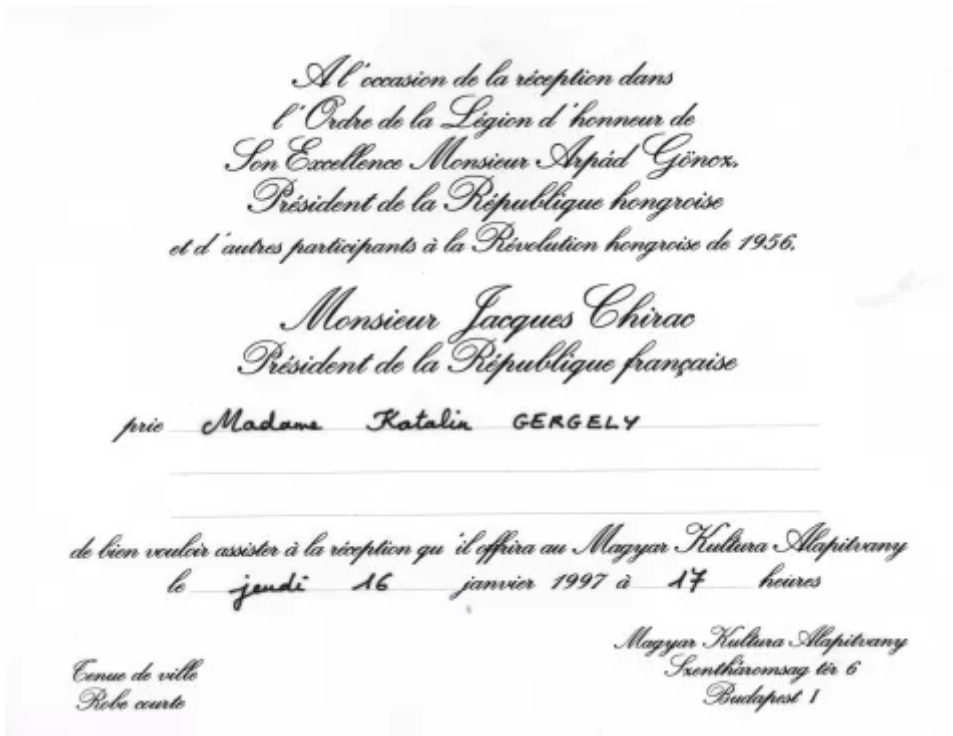

Meghívó

Amikor Chirac itt volt, kaptam meghívót a Göncz fogadására, mert én vittem azt a követségi francia dolgozónőt, akit fölmentettek. 1956 elején kirendeltek engem a Katonai Bíróságra egy francia követségi dolgozó védelmére, akit kémkedéssel vádoltak. A követségi dolgozót be akarták szervezni, ami nem sikerült. Hogy ő mit csinált a követségen, azt nem tudtam, de nem lehetett valami rettentő fontos pozícióban. Úgy akarták beszervezni, hogy ráállítottak egy belügyes dolgozót, egy csinos férfit, aki úgy akart a közelébe férközni, hogy kvázi udvarol neki. És beugrott ennek a csalátnak. Ez a férfi be akarta szervezni, hogy a francia követségről szolgáltatson adatokat, de semmi lényegeset nem tudott szerintem. Ő ezt megtagadta. Ezek után letartóztatták, és a Fő utcában volt egy teljes évig. Én sose mentem úgy tárgyalni, hogy ne beszéltem volna az ügyféllel, vagy ne néztem volna meg az iratokat. Ezt a bíróság elnöke rólam nagyon jól tudta. És felhívott reggel, és azt mondta: 'Legyen szíves bejönni nyolcra, mert itt lesz egész nap.' Odamentem, és akkor elém raktak egy vastag aktát, és közölték, hogy a védelmet lássam el mint kirendelt védő. A lapozgatás közben találtam egy meghatalmazást, és közöltem a bíróval, hogy 'Tanácselnök Úr, itt van egy meghatalmazás, mit keresek én itt?'. Erre fogta, eltépte a meghatalmazást, és azt mondta: 'Akkor nézze tovább!' Én akkor beszéltem az ügyféllel, és egyértelműen egy koncepció per volt, amiről ordított, hogy ez egy háttér nélküli bűncselekmény. És rövidesen megkezdték a tárgyalást, miután én beszéltem az ügyféllel, és megnéztem az iratokat. Egy másfél órás tárgyalás során felmentették bűncselekmény hiányában. Én vittem őt haza írógépeztül, mert akkor már egy éve előzetes letartóztatásban volt. És azóta minden évben, március huszadikán a mai napig ír nekem, hogy megemlékezik erről a napról, és köszönetet mond nekem. Amikor Chirac itt volt néhány évvel ezelőtt, akkor adtak egy fogadást és kapott néhány francia követségi dolgozó kitüntetést, többek között ez az asszony is. És akkor ő ragaszkodott ahhoz, hogy engem is hívjanak meg erre az ünnepségre, mert úgy gondolta, hogy némi közöm volt az ő szabadulásához. És akkor kaptam én ezt a meghívót, amire nem mentem el, de nagyon meg voltam hatva, hogy egy ügyfél hálás évtizedek múlva is. Munkába állásom óta folyamatosan

nagyon sokat dolgoztam. Napi tíz órát legalább. És nem is lehetett nem nagyon sokat dolgozni a munkaközösségben. Később listás védő is lettem, ami azt jelenti, hogy politikai ügyekben is jogosult voltam védeni. Ezt azért csinálták, hogy legyen egy nő, mert minálunk a nőknek teljes joguk van. És egyszer feljött hozzám egy nő, olyan ötven év körül lehetett, hogy a férje védelmét vállaljam el. És én kérdeztem, milyen ügyről lenne szó. És a következő derült ki: a férje háborús bűnös volt, embereket gyilkolt. Én erre kaptam egy rohamot, és ordítoztam, hogy 'Mars ki! Azonnal menjen ki!'. És még visszaszólt az ajtóból, hogy azt mondták nekem, ide egy zsidó ügyvéd kell, hogy segítsen a férjemen. Nem vállaltam el. Sőt nem vállaltam el olyat sem, amikor kirendeltek a Katonai Bíróságról. Volt ez a dél-magyarországi mészárlás [lásd: újvidéki vérengzés], és körülbelül 1965--66-ban megtaláltak egy embert, aki ebben részt vett, és addig a Dunántúlon élt mint fuvarozó. Engem kirendeltek, hogy ennek a védelmét lássam el. Először megnéztem az iratokat, hogy miről van szó, és mondtam, hogy én ezt nem fogom vállalni. Ez egy olyan etikai kérdés, ami megoldatlan lesz örökké. Valakinek védeni kell, mert a perrendtartásban bent van, hogy mindenkit megillet a védelem a Fővárosi Bíróságnál folyamatban lévő ügyekben. De nekem az volt a véleményem, hogyan állhatnék oda védeni valakit, akit gyűlölök, és miattam ítélik halálra. Tudniillik, ezek azt csinálták, hogy összegyűjtötték a zsidókat és a kommunistákat, és kiengedték őket az erdőbe, és mint a nyulakat, ki tudott többet lelőni a menekülő zsidók közül. Akkor én mondtam neki, hogy engem rendeltek ki, kötelességem volt lejönni, de én nem vállalom. Szerencsére föl is akasztották. De nem én védtem. Ez volt egy ilyen rettentő megrázó dolog.